

No. 10. }

Oktober 1886.

{ 12te Aargang.

Maries svære Lektie.

Moder er ikke hjemme idag,
 Marie skal passe den Lille,
 Det pleier at være saa nem en Sag;
 Men nu vil han ei være stille.

Skolen gjør ogsaa sine Krav,
 Lektierne maa hun lære.
 Færdig med dem hun sig giver i Lav;
 Ak! idag er de meget svære.

Erik af Pommern kende hun skal,
 Og saa Kristoffer af Bayern,
 Bide Bæsteb om Krigsfærd og Tal,
 Og hvem? der gik af med Seiren.

Broder opløfter saa høie Skrig,
 Som stod han i Kampens Hebe;
 Hvor skal inens hun paa Fred og Krig
 I sit Hoved rigtig saa Mebe?

Med Et en Tante i hende slog ned:
 "Sikkert Gud hjælpe mig kunde;
 At læse jeg vilde, jo godt han ved,
 Vilbe Bro'r mig No blot unde."

"Kjære Herre, du hjælpe mig til,
 At jeg mine Lektier maa lære,
 Jeg ved jo, at gjerne du hjælpe vil,
 Og Lektierne ere saa svære."

Saadan hun bad og vis i sin Sag
 Paa Bænken ned sig monne sætte
 Med Broder, der Hov'det hviler i Mag
 Op mod hendes Arme trætte.

Atter med Lektien hun gav sig i Færd,
 Slog op i Historiebogen;
 Bro'r endnu var lidt gnaven og sær,
 Dog længe han ei holdt sig vaagen.

Nu har han streget og sraalt sig træt,
Paa Armen han sødelig sover;
Med Læsningen gaar det nu glat og let,
Eskjøndt ei hun at røre sig vover.

Paa Stolen sit Kos hun næste Dag
Af den strengeste Lærerinde;
Men at Gud hende hjalp i denne Sag,
Sik aldrig Marie af Minde.

En Gjerning hun sit langt mere svær;
Men steds hun gjorde det Samme,
Bad, Gud vilde hjælpe og være nær,
Og aldrig hun blev til Stamme.

J—n.

Hvorledes en Sten kunde prædike.

En ung soejtsist Bondskone var en snu
Septembermorgen stegen op paa de høie
Bjergfletter for at affjære det sine Græs,
der voxer der oppe; det skulde tørres og
gjemmes til Vinteren, som nu snart stundede
til. Sin lille 5 Aars Søn, Rasper, kunde
hun ikke godt lade blive ene tilbage i Hytten,
følgelig tog hun ham med, slink, som han
var, til at klatre op ad de steile Bjergstier;
og da hun nu havde faaet ham anbragt i
Ly af et Klippestykke, forshnet med et stort
Stykke Brød, et ikke mindre Stykke Ost og
dertil med det strengeste Paaleg om at for-
holde sig ganske rolig, til hun kom igjen,
troede hun ham ganske sikker og tog med
Iver fat paa sit Arbeide.

Saa længe den lille Fyr havde Noget at
spise og havde Moderens Forbud i frist
Erindring, sad han ogsaa fuldtommen rolig;
men da Brødet og Osten paa en ganske
naturlig Maade vare forspundne, og han
altsaa ikke havde Mere, hvormed han kunde
beskjæftige sig, solte han en levende Trang
til at se sig lidt om. Det er da heller ikke
for Intet, man er født mellem de høie Alper,
synes han at tænke, idet han med Held
klatrede over en liden Klippeblok og lykkelig
kom over paa den anden Side. Her op-
dagede han nogle Blomster, som han gjerne
vilde have fat i, og derfor maatte han atter
frybe lidt mere op og lidt mere ned; men

da han havde faaet dem, begyndte han dog
at blive forskrækket over at være alene paa
et Sted, som han ikke kjendte. Havde han
nu strax givet sig til at græde og skrike,
kunde hans Moder endnu have hørt ham;
men det turde han ikke; han vidste jo godt,
han havde fortjent nogle gode Skjænd —
for ikke at sige Mere — fordi han havde
overtraadt hendes Befaling, og han ønskede
derfor selv at finde tilbage. Det lykkedes
imidlertid ikke; han gik, han løb, og han
kravlede, efter som Jordsmønnet tillod ham det,
men bestandig i den forkjerte Retning, og da
han nu tilsidst for Alvor blev bange og gav
sig til at skrike og raabe: "Moder," var
hun allerede saa langt borte og adskilt fra
ham ved saa mange Klippestykker, at hun ikke
kunde høre ham.

Da Moderen efter endt Arbeide kom for
at hente sin Dreng, blev hun endnu mere
forskraekket over ikke at finde ham; hun raabte,
og hun jøgte til alle Sider, kun ikke der,
hvor han var; tilsidst maatte hun slige ned
i Dalen til Landsbhyen, fortvivlet og med
bitre Selbbebreidelser, fordi hun saa længe
havde ladet ham være ene paa saa farligt
et Sted.

Samme Dag var den unge Gemsejæger
May draget ud paa Jagt. Det er langt
fra altid, at Jægerne have Held med sig,
det er baade en farlig og vanskelig Jagt;
tidt kunne de gaa hele Dage uden at se et
 eneste Dyr, og undertiden kunne de komme
en Flok ganske nær, men opdages i det sidste
Dieblik af den Gemse, der staar paa Udkig,
og hele Folket er med sine rappe Ben i et
Nu Jægerne ude af Sigte. Af saadanne
Uheld havde den unge May haft flere i den
sidste Tid, og han havde sølt Sandheden af
det gamle Ord, at Spot og Skade følges
altid ad. Han havde maattet høre, at han
ikke var nogen dygtig Jæger, og det fra den
Kant, hvorfra han nødigst vilde høre det.
Den gamle Gemsejæger Joachim Melchthal,
hvis Datter han elskede og en Gang haabede
at faa til sin Hustru, havde betænkelig truffet
paa Studrene og ment, at der blev aldrig
noget rigtig Dygtigt ud af May, han for-

stod ikke sin Haandtering. Dette havde hos den unge, ærgjerrige Jæger, der bestemt sølte, at man gjorde ham Uret, fremkaldt en vis Trods, der, da han gik ud denne Dag, havde været stærkt oppe i ham; han havde vel ikke helt glemt, hvad han pleiede, og hvad han fra Barndommen af havde lært af sine fromme Forældre, at bede Vor Herre bevare sig paa denne Tur; men hans Bøn havde dog mere været som et bestemt Forlangende til Herren, at han skulde give ham Held til hans Jagt den Dag.

Og det var virkelig, som vilde Vor Herre hjælpe ham netop paa den Maade, han vilde have; thi efterat han var kommen op i de Regioner, i hvilke Gemserne pleie at opholde sig, og et Par Timer havde vandret om mellem Fjeldene, saa han, idet han kigede frem bag en Klippe, et Syn, der aldeles svarede til hans Drømme: en Flok Gemser, der rolig græssede noget borte. Et Dieblik stod han stille bag Klippen for at samle sig og lægge sin Angrebsplan; han kjendte Terrænet paa dette Sted usædvanlig godt; der var, vidste han, en Klost med nogle Afstær og Ujevnheder, hvorpaa han med Letthed kunde finde Fæste for sin ovevte Fod; og følgende denne Klost og skult af den, kunde han nærme sig Flokken, uden at det var muligt at blive opdaget. Forholdene kunde ikke være heldigere, og han dirrede næsten af Glæde ved Tanken om at komme hjem med rigt Bytte og vise, at han dog duede til Noget.

Idetsamme hørte han et sjernt Barne-krig, og skjøndt uwillig vendte han Blikket i en anden Retning; og der, noget længere nede paa en grøn Afstær af Hjerget, løb en liden Stikkelse om med alle Tegne paa Fortvivelse. Hvad skulde han gjøre? Det var, som Nogen hvisttede ham i Øret: Du er jo ikke forpligtet til at have seet Barnet; en saadan Leilighed kommer aldrig igjen, idetmindste maa du først gaa efter Gemserne, thi de løbe snarest deres Vej, Barnet bliver nok, hvor det er. Men denne Stemme kunde dog ikke bedrage Max; han indsaa nok, at hans Samvittighed aldrig vilde lade ham i Fred, hvis han i dette Dieblik ikke lod

Gemser, være Gemser og gik ned for at faa fat paa "den brovende Unge", som han ærgerlig kaldte den, inden den styrte i Afgrunden tæt ved. Det var en lidt besværlig, men ingenlunde fartlig Vej ned ad Klipperne til Drengen, og han kunde ikke bære sig for at tænke paa, hvor langt lettere det vilde have været, om han for hele Landsbyens — eller helst kun for Joakim Melchthals og hans Datters — Dine skulde have hentet Barnet ned fra en Dinerede eller et lignende farligt Sted. I det foreliggende Tilfælde vare Hindringerne kun hans egne skuffede Forhaabninger; men de vare værre at komme over end Klippespidsen og Kloster; det syntes Max idetmindste.

"Hvad i al Verden gjør du her, Kasper?" sagde han lidt gnævnt, da han kom nær hen til Drengen, godt bekjendt, som han var, med Landsbyens Ungdom, men i dette Dieblik ikke oplagt til at være venlig imod ham. Barnet mærkede imidlertid ikke dette, men for ham jublende imode: "Max, Max, vil du følge mig til Moder!" og den lille Haand, der holdt saa fast, saa saft paa hans den store, formildede ham efterhaanden saa meget, at han talte venlig til den lille Fyr, der, pludrende fornøjet, aldeles havde glemt sin Sorg, inden de naaede Landsbyen.

"Maa, Max!" sagde en af hans Kamerater, som han mødte, "er det den Gemse, du har stude idag? jeg synes, den er levende og tobenet." "Ja, jeg fangede den levende," svarede Max saa rolig, som det var ham muligt, og skyndte sig at gaa videre for ikke at faa mere Snak om den Ting; men det var ham som et Stik i Hjertet. Præle med, at han havde fæstet Barnets Liv, vilde han ikke; han var for sandhedskjærlig til at sige, at han havde voøet Noget derved, og hvad det havde kostet ham, lod sig ikke forklare, uden at det let kunde faa Udseende af, at han vilde præle med de Gemser, han kunde have stude, hvis — de ikke vare løbne deres Vej, og det vidste han nok, man ikke skulde.

Han bragte Drengen til hans Moder, der netop var kommen hjem og endnu neppe havde faaet Tid til at klage sin Nød hos

(Fortsettes paa Side 78).

Morten Luther.

Herrens Naad ei Støv udgrunder,
 Verden albrig dem forstaar ;
 I Guds Haand gjør Smaating Under,
 Tiggermunk gjør Jubelaar !
 Morten Luther med Guds Ord
 Tændte Lys igjen paa Jord,
 Saa hans Navn skal gaa med Solen,
 Straale under Naadestolen.

Den barmhjertige Samaritan.

Hvor smit og hvor fjærligt fører han
 Den arme plyndrede, slagne Mand
 Til Herberget hist ved Dufenens Mand,
 At der han pleies og styrkes kan.

Et Billeb paa Ham, som os læge kan
 Og fører fra Jordens taagede Strand
 Til Gimmerigs lyse Frydeland, —
 Vor Frelser, den store Samaritan.

C. Bredsdorff.

Takkeprog.

I. Rom. 8, 31.
 Er Gud for os ?
 Hvo kan være mod os ?
 Var Gud os imod,
 Hvo var den, der da bestod ?

II. Jac. 4, 8.
 Hold dig nær til Gud
 Hele livet ud !
 Tal med ham i Bøn
 I en stille Bøn !
 Ord og Sakrament
 Brug og Trøst dig hent !
 Lev og lid for Gud,
 Til han fri'r dig ud !

Da han holder sig,
 O, saa nær til dig :
 Nær i Bønnens Stund,
 Nær i Sønnens Blund,
 Nær dig i sit Ord
 Og ved "Herrens Bord",
 Nær dig, hvad du gjør,
 Nær dig, naar du døer.

B. H.

I Skoven.

Hvor herligt er det dog en Sommerdag
 At vandre under Skovens grønne Lag
 Og lade Diet følge med den Stimmel
 Af hvide Skyer paa den klare Himmel!

Men og hvor stjønt en Vinterdag at se
 Hver Busk, hvert Træ staa pudret hvidt af Sne!
 Paa Blade, Mos og Straa, fra alle Kanter
 Det trindrer som Millioner Diamanter.

Benner og Naboer og bede om Naad. og Hjælp hos dem. Hun blev naturligvis jublende glad, takkede ham og gav ogsaa Rasper Ordre til at gjøre det Samme, en Befaling, hun med Blæde efterkom — Iar da det blev stillet som Betingelse for at undgaa de Brygl, han ellers ærlig havde fortjent —; men hvad det havde kostet Jægeren, havde hun dog ingen Anelse om. At han vilde tage Barnet med, naar han fandt det paa Bjerget, fulgte jo af sig selv, det vilde vel endogsaa en mindre brav og god Ungerboend end Max have gjort.

Max havde virkelig bragt et for ham paa det Tidspunkt meget stort Offer ved at frelse Barnets Liv; det var forsaavidt virkelig en Heltebaad, han havde udført; men da den slet ikke kunde blive anerkjendt af Andre, maatte han ligesom selv anerkjende den desto mere, og han mente maaske ogsaa, at Vor Herre maatte dog sætte Bris paa den og lønne ham for den. Han sov ikke den Nat, men stod tidlig op om Morgenen og gik ud med sin Bøsse. Han vilde ud til det samme Sted igjen; thi han kunde ikke lade være at tænke, at Vor Herre dog sikkert vilde lønne ham ved at lade den samme Flok græsse paa det samme Sted. Snart stod han atter der bag Klippen og kigede efter dem; men det var kun en Stufflelse, der ventede ham; saa langt hans Blik kunde naa, var ingen Gemser at se. Heller ikke var der idag noget Barn, der græd, at se til den anden Side. Der maatte, tænkte han bittert, for ham gjerne være 10 idag det lod jo ikke til, han vilde forsjomme Noget ved at løbe efter "skraalende Unger". For en anden Gangs Skyld vilde han dog nærmere undersøge Terrænet; han kigede derfor ned i den tidligere omtalte Kløft og saa paa de fremspringende Stenmasser, som han vilde have gaaet paa, og da de saa ham en Smule usikre ud, stodte han til et Klippestykke med sin Gøværkolbe, og det løsne og styrte med et Brag og en dump Rullen ned i den dybe Kløft, hvis Bund neppe kunde øines.

Hadde han igaar faaet No til at følge Gemserne, var der ikke mindste Sandspnlighed for, at han havde givet sig Tid

til at undersøge, hvorvidt det, han vilde staa paa, var løse Stene eller faste Klippemasser. Det var upaatvivlelig gaaet ham, som det nu gif Steenen: han var styrket i Dybet for aldrig mere at komme op igjen. Alt dette stod nu klart for Max, og han stammede sig. Han syntes, han havde gjort en Heltegjerning, som Vor Herre dog maatte lønne ham for; og i Virkeligheden var det Vor Herre, der ved det lille Barns Strig havde frelst ham fra en stor og overhængende Fare.

Hvordan det videre gif den unge Gemsejæger, have Læserne maaske nok Lyst til at vide, og det skal derfor fortællig fortælles. Han havde ganske vist endnu nogen Modgang og nogle Uheld at kæmpe med — det skulde han hve, fordi hans stolte og ærgerrige Sind skulde boies —; men efter nogle Mars Forsøb blev han dog anerjendt for den, han var, en brao ung Fyr, dygtig til en Gjerning, og efterat det atter var gaaet et Par Ar, blev han ift med den Bge, han elskede, fik et hyggeligt Hjem med flinke Børn, og hvad der var det bedste, et Hjem, hvor sand Gudsfrngt havde taget Bolig og hvor Guds Ord blev æret og aattet, ikke ved at staa støvet paa Hylden, men ved hyppig at tag's frem og læses. Heri havde den lille Begivenhed, der var hændet Husfaderen i hans Ungdom en ikke ringe Del — den Sten, der rullede ned i Dybet havde holdt en Prædiken for ham, der gif ham lige til Hjertet, og som han aldrig glemte — og derfor holdt han ogsaa af at fortælle denne Hændelse baade til Hustru, Børn og senere til sine Børnebørn, og han tilføiede da hyppig: "Læg Mærke til, at naar Gud lader os Mennesker vælge paa den Maade, som han vil have det af os, men vi ikke gjøre det med noget villigt Hjerte, fordi vi derved have maattet bringe et tungt Offer, da ere vi saa tilbøielige til at mene, at vi egentlig have gjort noget Stort, som Gud burde takke og lønne os for. Men saa vi saa Lov at se lidt dybere i Tingen, da vil det altid vise sig, at det ikke var os, der gjorde Gud en Tjeneste, men ham, der gjorde os Godt, og at det altid maa blive os stakkels Mennesker, der have Grund til at takke og prise ham. Det kan aldrig blive ham, der har Noget at takke og lønne os for. Hvad vi saa af ham, det maa altid blive af Naade."

En Bag om Redningssted.

Kort for Befrielseskrigen udbrod i det forrige Aarhundrede, havde en Hr. B. nedsat sig i Staten New York. Hans Farn var snart bragt i Orden, og en vigtig Ting paa samme var den uhyre Bagerovn, i hvilken Fru B. en Gang hver Uge tilberedte den store Familjes Brodforraad. Da begyndte Krigen, og just h'n Egn blev hjemsoget af Englændernes og de med dem forbundne Indianeres Streiftog. En Morgen dronedes pludselig et Kanonskud fra det nærliggende Fort. Det var det bekendte Signal, som Kommandanten gav de i Stoven boende Setlere, saa ofte Forposterne meldte Fremrykningen af en fiendelig Stare. Saa snart man horte Skudet, pakkede man de værdifuldeste Sager ind og ilede med at bringe sig i Sikkerhed bag Fortets Mure. Saaledes gjorde ogsaa Hr. B. den Morgen. Solotoiet blev gjemt i Brønden, Fæet og Hønseskloften jaget til Stogs og afsted gik det saa hurtigt som muligt til Fortet.

Den lille Ruth havde ogsaa gjort sig færdig til Flugt. Da kommer hun at tænke paa sin Duffe, ved hvilken hendes Hjerte hængte; skulde hun lade den opbrænde eller borbæres af en Indianer? Det kunde hun ikke bringe over sin Hjerte. I skyndende Fart sprang hun opad Trappen og hentede den kostbare Stat. Glad iler hun igjen ned; da ser hun til sin Forstrækelse, at alle de Andre vare dragne afsted og i Farten ladet hende tilbage. Endnu hørte hun et Dieblif Hjulenes Rullen, derpaa blev Alt stille.

Ruth var først saa forstrækket, at hun ikke vidste at hjælpe sig. Endelig besluttede hun sig til at springe efter Vognen og ilede med Duffen ned ad Veien. Pludselig ser hun ganske i Nærheden røde Hjul gennem Stovens Træer, ser ogsaa mørke Skikkelser, smystede med Orneskjeder — det var ingen Tvivl: Englænderne og Indianerne nærmede sig, og hun var redningsløs fortabt. Fuldt af Angst iler hun tilbage til Huset, lukker den væge Dør og søger efter et Sted, hvor hun kan skjule sig. Men saa godt end Værelserne vare udstyrede, kunde hun dog ikke

finde et Skjulested. Udfra sig for Angst løber hun endelig til Kjøkkenet. Da falder hendes Bine paa Bagerovnen, hvis Dør stod lidt aaben. Hurtig kryber hun med Fodderne først ind i den store Abning og trækker Døren til. Det var ikke et Dieblif for tidligt. Neppe var hun skjult, førend Husdøren rystede under frygtelige Slag. Ruth hørte et stort Brag og mærkede da, hvorledes Fiender med tunge Skridt søgte op og ned i Huset. Da de ikke fandt noget Mennefte, tilberedte Rødhjolerne og Indianerne et Maaltid. Snart hørte hun, hvorledes Indianerne besluttede at antænde alle Farnens Bygninger. Hvad skulde hun saa gjøre? Bagerovnen kunde ikke beskytte hende mod Ilden.

Imidlertid nærmede nu Hjælpen sig. Førend Maaltidet var endt, hørte Ruth derude et tydeligt Skrig, og de to Indianere, som havde holdt Bagt i Gaarden, styrtede ind for at melde, at Soldaterne fra Fortet nærmede sig. Nu begyndte en skrækkelig Tumult; Huset gav Hjentyd af Indianernes Krigshyl, Musketterne knaldede og Kuglerne hoinede. Men Amerikanerne stormede seirende frem; snart havde de drevet Fienderne ind i Stoven, og Huset blev besat af de venstabelige Soldater. Hr. B. havde kæmpet tappert med. Da nu Kampen var forbi, spurgte han beymret, om man Intet havde seet til hans lille Pige. Ruth hørte den velbetjendte Stemme; med et Glædeskrig sprang hun ud af sit Skjul og faldt i Faderens Arme. Sjelden har man i Hr. B's Hus saaledes af ganske Hjerte takket Gud som paa denne Dag, da han saa underbart reddede den lille Ruth. (Aabendskule.)

Tiggerdrenge og de Brandlidte i Wien.

I en Tidende fortælles følgende Scene: I Dag i Middagsstunden vare vi netop i Færd med at opsummere de rigelig indløbne Bidrag til de i Kingtheatret Forulykkedes Efterladte; da bankede det sagte paa Døren. Paa vort: "Kom ind!" aabnede Døren sig halvt, og en liden barfodet Dreng, hyllet i

Malter, viste sig paa Dørlærstelen og saa frygtsomt ind i Bøvelset. Brantne over Forskyrrelsen flige vi lidt barsk til Tiggerdrengen: "Hvad vil du? gaa ned i Butikken, her bliver ikke givet No., et."

Da træder Drengen frygtsomt nærmere, holder Haanden frem og stammer: "Jeg vil ikke have Noget af Dem, jeg vil bare bringe Dem Noget; der, tag det!" og med disse Ord aabner han de forfrosne Fingre og viser i den hule Haand en Del Kreuzere og Halokreuzere. "Til de Brandlidte i Wien," siger den Lille, og en eiendommelig fugtig Glands kom i hans Dine.

Vi troede ikke at have hørt rigtig. "Du vil give til dem og er selv saa bundfattig, at du maa gaa og tigge; gaa, behold du dine Kreuzere og køb dig Brød for dem; for de Brandlidte sørge de rige Folk nok."

Drengen saa et Dieblit forkrækket paa os, pludselig faldt han paa Knae, strakte Armene ud efter os og hulkede, idet Taarerne løb ham ned ad Kinderne: "Jeg beder Dem for Guds Skyld, tag dog Kreuzerne, jeg har hele Morgenen tigget dertil; for Guds Skyld tag dem!"

Den, som skriver dette, har i sit Liv gjort mange Erfaringer; mangan smertelig Stuffelse, mangan Lidelse har hærdet hans Hjerte, men en saadan Scene, som her frembød sig, havde han ikke bovet at drømme om. Overvælde af Diebliftets Høitidelighed trængte vi os om den af Kulde og Sindsbevægelse rystende Dreng og stammede: "Giv os dine Kreuzere, de skulle blive sendte til de Brandlidte i Wien."

Knap havde Drengen hørt det, før han lagde Kreuzerne paa Skrivebordet og sprang ud af Døren. Alt, hvad vi raabte, var forgjæves; som en Vind sprang han ned ad Trappen og ud af Huset, som om han frygtede, at vi skulde fortryde vort Ord og give ham hans Kreuzere tilbage. Frygt ikke, du lille Dreng, din Stjærn vandrer med de andre Kjærlighedsgaver til Wien, og er det ogsaa den mindste Gave, saa er det i Sandhed ikke den ringeste!

Bøn.

Med Hjertens Bøn i Jesu Navn
Vi til vort Dagværk gange,
O gib det sætte Frugt til Gavn
Og Glæde for Sjæle mange.

Gud! lad det ogsaa kendes idag
Og glemmes ret ingenstunde,
At, hvo sig vier Lysets Sag,
Skal Lys til sin Gjerning vinde.

Del Gaver ud til Hver, o Gud!
Og lær os tro dem at glemme,
Og siden rigt at dele dem ud
I vide Kredse der hjemme.

Jak. Nielsen.

Gaade.

Førlængs læst, det er en Kvinde,
Du vil helst blandt Korste finde.
Baglængs læst, det er en Mand,
Tale godt, det kunde han.

paa Gaaden No. 8:

Knappenaal.

Rigtig opløst af G. D. G., Sacred Heart, Minn.; M. L. N., Lansing, Iowa; S. G. B., Albert Lea, Minn.; A. E. N., Stony Run, Minn.; D. A. K., Beaver Creek, Minn.; D. A. W., Hudson, Pac.; K. K. L., Spring Grove, Minn.

Børneblads

12te Aargang.

Prisen er 35 Cts. pr. Exemplar.

Agenter, der selv holde Navneliste og indstaa for Betalingen, erholde følgende Reduktion:

Pakker paa 5-9 Expl. efter 30 Cts. pr. Expl.

— 10-49 — 25 " —

— 50 og derover efter 20 " —

J. B. Fris.

708 — E. 7th St., La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Fædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.